

27

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 11 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianach w „Regulaminie przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych na kolejach żelaznych“.

Na podstawie art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 580) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 25, poz. 214, z 1930 r. Nr 76, poz. 599, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 29, poz. 257) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 567) zarządza się, co następuje:

§ 1. W „Regulaminie przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych na kolejach żelaznych“ stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 11 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 580) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 32, poz. 283 i Nr 73, poz. 520 oraz z 1945 r. Nr 13, poz. 75) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 17 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie liczbę „50“ zmienia się na „200“;
- 2) w § 17 ust. 2 liczbę „10“ zmienia się na „50“;
- 3) w § 18 ust. 1 liczbę „10“ zmienia się na „50“;
- 4) w § 18 ust. 2 zdanie trzecie liczbę „50“ zmienia się na „200“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kociol

28

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 12 stycznia 1948 r.

o pozwoleniach wydawanych oficerom i podoficerom zawodowym na nabywanie i posiadanie krótkiej broni palnej i broni myśliwskiej oraz amunicji do nich.

Na podstawie art. 19 ust. 3 i art. 29 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. — Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), zmienionego art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczą nabywania i posiadania przez pozostałych w czynnej służbie wojskowej oficerów i podoficerów zawodowych krótkiej broni palnej do użytku osobistego i broni myśliwskiej oraz

amunicji do nich, nie dotyczą natomiast broni służbowej i amunicji do niej.

2. Do czasu wejścia w życie nowych przepisów o służbie wojskowej oficerów — uważa się, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, oficerów pozostających w służbie czynnej za oficerów zawodowych.

§ 2. 1. Oficerowie i podoficerowie zawodowi mogą nabywać i posiadać krótką broń palną i broń myśliwską oraz amunicję do nich tylko na podstawie pozwolenia właściwej władzy wojskowej.

2. Właściwą władzą wojskową jest władza przełożona o uprawnieniach dowódcy pułku, równorzędnego lub wyższego.

§ 3. 1. Właściwa władza wojskowa wydaje pozwolenie lub odmawia wydania pozwolenia na nabycie lub posiadanie krótkiej broni palnej i broni myśliwskiej według swobodnego uznania, biorąc pod uwagę, czy zachodzi potrzeba posiadania przez proszącego krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej.

2. Nie wolno wydawać pozwolenia na nabycie i posiadanie:

- a) krótkiej broni palnej typu wojskowego, tj. typu stanowiącego uzbrojenie Wojska Polskiego,
- b) broni myśliwskiej, jeżeli proszący o pozwolenie nie posiada karty łowieckiej,
- c) amunicji do krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej, jeżeli proszący nie ma pozwolenia na posiadanie odpowiedniej krótkiej broni palnej bądź odpowiedniej broni myśliwskiej.

§ 4. 1. Właściwa władza wojskowa wydaje osobno pozwolenie na nabycie krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej, osobno zaś na posiadanie krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej.

2. Pozwolenie na posiadanie krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej uprawnia oficera lub podoficera zawodowego, któremu ono zostało wydane, do nabycia i posiadania amunicji do tej broni w ilości oznaczonej w pozwoleniu.

§ 5. 1. Właściwa władza wojskowa wydaje pozwolenie na nabycie krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej z okresem ważności nie przekraczającym 3 miesięcy.

2. Właściwa władza wojskowa wydaje pozwolenie na posiadanie krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej z okresem ważności nie przekraczającym końca danego roku kalendarzowego.

§ 6. 1. Właściwa władza wojskowa może w każdym czasie cofnąć wydane pozwolenie na nabycie lub posiadanie krótkiej broni palnej, a obowiązana jest to uczynić, gdy oficer lub podoficer zawodowy podlega zwolnieniu z czynnej służby wojskowej.

2. Oficer lub podoficer zawodowy, któremu cofnięto pozwolenie na posiadanie krótkiej broni palnej lub któremu nie przedłużono ważności wydanego już pozwolenia na posiadanie takiej broni, obowiązany jest bronią tę wraz z pozwoleniem niezwłocznie złożyć właściwej władzy wojskowej. W ciągu 6 miesięcy od złożenia broni przysługuje oficerowi lub podoficerowi zawodowemu prawo wskazania właściwej władzy wojskowej nabywcy uprawnionego do nabycia i posiadania złożonej broni. W przypadku wskazania nabywcy uprawnionego do nabycia i posiadania złożonej broni — właściwa władza wojskowa

przekazuje złożoną broń za pokwitowaniem wskazanemu przez oficera lub podoficera zawodowego uprawnionemu nabywcy, czyniąc w aktach adnotację, zawierającą określenie władzy, która wydała uprawnionemu nabywcy pozwolenie na nabycie broni oraz numer i datę wydanego pozwolenia. Na przedstawionym przez nabywcę pozwoleniu właściwa władza wojskowa czyni wzmiankę o wydaniu broni, określając jej rodzaj, kaliber i numer, datę wydania broni i nazwę właściwej władzy wojskowej, która broń wydaje.

3. Jeżeli oficer lub podoficer zawodowy zwolniony z czynnej służby wojskowej zamiast wskazania nabywcy przedłoży pozwolenie właściwej władzy cywilnej, uprawniające go do posiadania krótkiej broni palnej, właściwa władza wojskowa zwraca broń temu oficerowi lub podoficerowi zawodowemu, czyniąc w aktach adnotację, a na pozwoleniu wzmiankę, jak w ust. 2.

4. Jeżeli w ciągu 6 miesięcy od dnia złożenia broni nie nastąpi jej przekazanie uprawnionemu w myśl przepisu ust. 2 i 3, właściwa władza wojskowa przekazuje złożoną broń terytorialnie właściwemu wojewódzkiemu urzędowi bezpieczeństwa publicznego.

5. Przepisy ust. 1, 2, 3 i 4 stosuje się odpowiednio do amunicji.

§ 7. Oficer lub podoficer zawodowy, zamierzający zbyć posiadaną krótką broń palną lub amunicję do niej, obowiązany jest bronią tę złożyć właściwej władzy wojskowej, która postępuje zgodnie z przepisem § 6 ust. 2, 4 i 5.

§ 8. 1. Pozwolenie na nabycie krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej winno zawierać:

- a) oznaczenie właściwej władzy wojskowej,
- b) datę wydania pozwolenia,
- c) numer pozwolenia,
- d) oznaczenie osoby, której wydano pozwolenie (nazwisko, imię, stopień wojskowy i stanowisko służbowe),
- e) określenie broni z podaniem jej rodzaju i kalibru,
- f) okres ważności pozwolenia.

2. Pozwolenie na posiadanie krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej winno zawierać:

- a) dane wymienione w ust. 1 pod lit. a), b), c), d) i f), a nadto:
- b) dokładne określenie broni z podaniem jej rodzaju, kalibru i numeru,
- c) określenie ilości amunicji, jaką pozwala się nabyć i posiadać.

§ 9. 1. Pozwolenie na nabycie i posiadanie krótkiej broni palnej i broni myśliwskiej sporządza władza wojskowa w 2 egzemplarzach, z których jeden wydaje uprawnionemu, a drugi składa do akt.

2. Właściwa władza wojskowa prowadzi ewidencję wydanych pozwoleń oraz ewidencję broni złożonej w myśl przepisów §§ 6 i 7 niniejszego rozporządzenia — według zasad ewidencji broni służbowej.

3. Przy przeniesieniu oficera lub podoficera zawodowego właściwa władza wojskowa przesyła nowej właściwej władzy wojskowej przeniesionego oficera lub podoficera zawodowego wyciąg z ewidencji wydanych pozwoleń na nabycie i posiadanie broni oraz amunicji.

§ 10. 1. Dotychczasowe pozwolenia na nabycie lub posiadanie krótkiej broni palnej i broni

myśliwskiej tracą swą ważność z dniem 31 marca 1948 r., jeżeli nie oznaczono w nich wcześniejszego terminu wygaśnięcia ważności.

2. Przepis ust. 1 dotyczy pozwoleń wydanych oficerom i podoficerom zawodowym zarówno przez władze wojskowe, jak i władze bezpieczeństwa publicznego.

§ 11. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 10 grudnia 1933 r. o pozwoleńiach na broń, wydawanych przez władze wojskowe (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 13, poz. 106).

Minister Obrony Narodowej:

Michał Zymierski
Marszałek Polski

29

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 16 stycznia 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa, Komunikacji oraz Poczty i Telegrafów w sprawie terminu zastosowania przepisów dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym do poszczególnych kategorii osób.

Na podstawie art. 2 ust. 4 i art. 4 ust. 3 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 414) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym stosuje się, z zastrzeżeniem § 2, od dnia 1 stycznia 1948 r.:

- 1) do osób, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa,
- 2) do osób, uprawnionych do okresowych świadczeń pieniężnych z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa,
- 3) do osób, uprawnionych do zaopatrzeń emerytalnych lub do rent z tytułu ubezpieczeń społecznych,
- 4) do sierot, uprawnionych do zaopatrzeń emerytalnych, do rent z ubezpieczeń społecznych lub do zaopatrzeń inwalidzkich,
- 5) do sierot, uprawnionych do zaopatrzeń na podstawie:
 - a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopa-

trzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 47, poz. 406) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 85, poz. 523, z 1936 r. Nr 41, poz. 303, z 1946 r. Nr 37, poz. 228),

- b) ustawy z dnia 2 lipca 1937 r. o zapewnieniu pracy i zaopatrzeniu uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 464) z późniejszą zmianą (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 75, poz. 503),
- c) ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzackiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180),
- d) dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 28, poz. 121),
- e) dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o odškodowaniu dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierzy,